

Med Hensyn til de enkelte Bestemmelser angaaende dette Punkt skal jeg kun nævne een, fordi det synes mig, som man er gaaet ud fra en urigtig Forudsætning med Hensyn til Affattelsen af § 43. Der var nemlig i § 71 af Regjeringens Udkast en Bestemmelse om, at man ligesom kunde requirere private Sprøiter, imod at den private Sprøiteeler da i visse Tilfælde skulde tilstaaes Godtgjørelse. Dette har man udeladt af § 43 af den Grund, at det antoges at være en Selvsølge, at man kunde requirere private Sprøiter; men denne Forudsætning troer jeg er urigtig. Jeg troer ikke, at det paa nogen Maader følger af sig selv, at man saaledes uden Videre kan sætte sig i Besiddelse af en privat Mand's Sprøite, medens jeg paa den anden Side maa ansee det som Noget, som nødvendigviis maa være lovhemlet, at man kan gjøre det, fordi det i mange Tilfælde vilde være høist urigtigt, om det ikke kunde skee; men dersom man vil kunne det, troer jeg ogsaa, at man bør optage idetmindste den Deel af Regjeringsudkastets § 71, som indeholder de derom fornødne Bestemmelser. Man kunde troe, at § 49 vilde bøde derpaa, fordi der staar: „I Tilfælde af Ildbrand skal enhver i Sognet Bosat være forpligtet til at afgive, hvad Heste, Vogne, Redskaber eller Deslige han maatte besidde“; men for det Første er det meget tvivlsomt, om der ved Ordet „Redskaber“ forstaaes Sprøiter, og for det Andet er Bestemmelsen indskrænket til at gjælde de i Sognet Bosatte, og nu kunde det tænkes, at saadanne Sprøiter fandtes i et Nabosogn i maaskee 100 Skridts Afstand fra Brandstedet, saa var det dog urimeligt, at de ikke skulde kunne requireres. § 49, som jeg nævnte, og de næstpaafølgende Paragrapher indeholde Bestemmelser om Foranstaltninger i Anledning af opkomne Ildbrande, men ved disse Bestemmelser troer jeg rigtig nok, at man er paaveile til at gjøre en betydelig Tilbagegang. Dersom det er kraftigere Foranstaltninger, man trænger til med Hensyn til Ildbrand, saa er det vist, at disse Paragrapher ikke ere stikede til at opfylde deres Bestemmelse. Dette er nu saa meget mærkeligere, som Alle synes at være enige om, at man med Hensyn til Bedkommendes Møde-

pligt nu har altfor svage Bestemmelser. Det er nemlig Noget, man hører, hver eneste Gang der er en Ildbrand, at en Mængde Folk udebliver, som burde møde, hvilket har sin naturlige Grund dert, at de efter Fordn. af 1792 kunne slippe med en Mulkt af et Par Mark eller maaskee 8 Skilling, saa at de hellere betale denne Mulkt end gaae til Ildbrand. Nu har man rigtignok i det foreliggende Lovudkast forhøiet disse Mulktter, derom indeholdes Bestemmelser i § 56, men det hjælper kun lidt, at man forhøier Mulctterne, naar man paa den anden Side indskrænker de Tilfælde, hvor Mulktterne skulle anvendes, i den Grad, som det her er Tilfældet. Mulkten for Udeblivelse kan nemlig efter disse Paragrapher kun anvendes, hvor Bedkommende har faaet en særlig Befaling til at møde og dog udebliver, eller ogsaa naar han viser en sær Brangvillighed eller uforsvarlig Forsømmelse i Opfyldelsen af den ham paahvilende Pligt til at møde, i hvilket Tilfælde det dog alligevel forudsættes, at han skal boe i Nærheden af Brandstedet, og at han skal være kommet til Kundskab om Ilden. Det vil imidlertid let indsees, at der i Begyndelsen af en Ildbrand er ganske andre Ting at bestille end at sende Tilstigelser rundt omkring i Landet til hver Person, der skal møde. Disse Tilstigelser kan der selvfølgelig kun være Tale om paa et senere Punkt af Ildbranden, enten naar der skal finde Afsløsning Sted; eller naar Ildbranden paa Grund af sin Størrelse kræver usædvanlige Forholdsregler o. s. v., hvorimod den Hjælp, som skal gjøre sin Virkning, er den, som kommer strax, men den kræver netop altsaa, at Folk ikke faae særlig Tilstigelse, men møde af sig selv. Nu hedder det, at dertil ere ogsaa de forpligtede, som boe i Nærheden af Brandstedet; men hvad vil det sige: „i Nærheden af Brandstedet?“ Der er en anden Paragraph, nemlig § 61, som taler om Beboerne af de nærmest omliggende Steder; dersom man nu vil fortolke disse 2 Paragrapher ved Hjælp af hinanden, hvortil der jo let opstaaer Tilbøielighed, og man saa seer hen til de øvrige Bestemmelser i § 61, saa er det kun meget faa Beboere, som vilde faae Forpligtelse til at møde strax. Nu kommer dertil endvidere, at